

деноношия безъ почивка. Той бѣше сложилъ главата си надъ студентъ единъ камъкъ подъ една клонеста шипка. Тѣй унесенъ, той спѣше. Другаритѣ не посмѣха да го безпокоятъ. Тѣ се радваха на неговото ангелско лице. Наблюдаваха го отъ страни, наблюдаваха неговото невинно спане слѣдъ дългата умора. Тѣ се гледаха захластнато, безъ да смѣятъ твърдѣ да си говорятъ нѣщо. Тѣ бѣха смаяни, като, че прѣдчувстваха нѣщо, като че бѣха дошли да поднесатъ послѣдната почестъ на своя войвода. Едно «ахъ!» се изтрѣгна отъ сърдцето на единъ отъ тѣхъ, когато ненадѣйно гарнизъ въ турския лагеръ извири, а Ботевъ смутенъ и уплашенъ скочи на крака, политна насамъ-нататкъ. Нѣщо изпищѣ, пкъ Ботевъ, катурнатъ на земята, наново заспа—вѣченъ сънь спѣше, безъ да можъ да прѣговори нѣкому. Куршума бѣ пронизълъ черепа му подъ дѣсната вѣжда и порой отъ кърви бѣха го покрили. «Ахъ! какво стана?» казахме, като се хвърлихме врѣзъ него съ сълзи.

«Мълчете, тайно да бжде това!» каза единъ гласъ отъ нашитѣ и всичко отихна. И тѣй ние вече се опростихме съ войводата си. Неговия трупъ бѣше вече изтиналъ, бѣше вече мъртъвъ. О! Каква дълбока скърбъ прѣбули сърдцата ни. Плакохме надъ оня безчувственъ трупъ и най-послѣ, помолихме се Богу за душа му.

Стори ми се, че съ падането на войводата, всичко се рухна. Х. Петъръ прѣдложи да се снесе знамето, да се не развѣва слѣдъ смъртта на Ботева за коего то бѣше откачено отъ върлината и запаасано на кръста на П. Юрдановъ. Прѣбрахме отъ Ботева всички вѣщи, картата Европ. Турция, писма, сабля, револворъ, часовникъ, пари и пр. Оставехме го съ формата си, като го покрихме съ зелени вѣйки. Тѣй той остана да почива въ оная вълшебна долина, между камънитѣ, облечени съ мжхъ и засѣнчена отъ драки и шипки. Жертвата бѣше скъпа.

Стрѣлбата съвсѣмъ разреждено отиваше отъ тамъ —насетнѣ.